

til det ganske bestemte Udtryk, der er brugt, at man vil tilvejebringe netop den samme Betyggelse som efter Folketingets Affattelse, maa vi gaa ud fra, at der er tænkt paa Bierhverv af en helt anden Art. Det er jo let at tænke sig saadanne; f. Eks. kan det tænkes, at Arkivaren i Udenrigsministeriet faar den Opgave ogsaa at ordne Arkivet ved en anden Institution, det er da en Selvfølge, at han aldrig nogen Sinde derved vil kunne komme i Strid med nogen Interesse, han har at varetage som Embedsmand. Skulde en Embedsmand i Ministeriet blive gjort til Direktør i det Classenske Fideikommis, vil han heller ikke derved kunne komme i Strid med nogen Interesse, han har at varetage som Embedsmand. Om alle saadanne og mange andre Ting, som kan tænkes — de her nævnte Tilfælde er vistnok faktisk foreliggende Tilfælde —, kan altsaa Ministeren gaa til Finansudvalgene, men han kan ikke gøre det med Hensyn til disse bestemte Stillinger, som kunde bringe den udenrigsministerielle Embedsmand i Strid med sin Embedsstilling, og disse, mener vi, vil ogsaa ifølge Lovforslagets nu foreliggende Affattelse faktisk og praktisk være bortfaldet i Løbet af to Aar. Under denne Forudsætning anbefaler jeg Tingets Medlemmer at stemme for Lovforslaget i Landstingets Affattelse.

Niels Petersen: Jeg er enig med den ærede Ordfører Hr. Moltesen 1, at det vilde være beklageligt, hvis de foreliggende Lovforslag ikke blev gennemført. I Hovedlinierne følger de den Udenrigspolitik, der er dansk Politik, og som kan udtrykkes paa den Maaade, at Udenrigspolitikken er Handelspolitik, er Fredspolitik. Men flere Punkter i Lovforslagene foreligger unægtelig i en saadan Skikkelse, at det Parti, jeg repræsenterer, ikke kan være tilfreds dermed. Vi beklager, at Lovforslagene er kommet til at foreligge i en saadan Form. Hvis Lovforslagene skulde ende i et Fællesudvalg, vilde vi for vort Vedkommende arbejde for en Forbedring paa de Punkter, hvor de efter vor Mening er utilfredsstillende formede, men efter det ærede Medlem Hr. Fraenkels Udtalelser synes det jo ret givet, at Lovforslagene Skæbne vil blive afgjort her i Dag, og at en Behandling i Fællesudvalg heretter ikke vil finde Sted.

Det ærede Medlem Hr. Fraenkel dvælede ved Spørgsmaalet om Direktøren. Jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa — Spørgsmaalet er jo desværre af-

gjort paa Grund af det store Flertal, der har samlet sig om Bestemmelsen om at indføre en Direktør —, men blot bemærke, at mit Partis Betænkkeligheder ved at stille een Embedsmand i Spidsen for Ministeriets Ledelse ikke i nogen Maaede er blevet svækket. Hvor finder man for øvrigt den Mand, der kan fyldestgøre de Krav, man stiller til ham, Krav, som gaar ud paa, at han foruden de almindelige politiske Kvalifikationer, som Stillingen fordrer, ogsaa skal have særlig Indsigt i erhvervs- og handelspolitiske Forhold? Men Direktøren slipper vi altsaa ikke for, man vil nu absolut foretage Eksperimentet og opgive den Tvedeling, der paa smuk og tilfredsstillende Maaede har staaet sin Prøve i Krigens Tid.

Jeg skal da her udelukkende beskæftige mig med de to Spørgsmaal, hvorefter Opmærksomheden nu samler sig. For det første Spørgsmaalet om Tidspunktet for Oprettelsen af de nye Gesandtskaber. Der er ingen Grund til at gentage, hvad de foregaaende Talere har fremhævet, og jeg vil derfor blot betone, at i den Skikkelse, som Lovforslaget havde, da det forlod Folketinget, var Rigsdagens Indflydelse paa Tidspunktet for Oprettelsen af de nye Gesandtskaber varetaget paa en fuldt tilfredsstillende Maaede, hvad den ikke er nu, efter at Lovforslaget har passeret Landstinget. Det forekommer mig under alle Omstændigheder at være en given Sag, at en nøje Overvejelse og Prøvelse af, hvornaar hver enkelt af de nye Gesandtskaber bør oprettes, faar man ikke efter den Form, Lovforslaget nu har.

Den anden vigtige Uoverensstemmelse, der foreligger, er Spørgsmaalet om Bierhvervene. Jeg skal derom sige, at saaledes som Lovforslaget paa dette Punkt er ændret i Landstinget, lægges den endelige Afgørelse i Ministerens og ikke i Rigsdagens Haand, og denne Ordning kan vi ikke gaa med til. Det er blevet fremhævet af foregaaende ærede Talere, først af den ærede Ordfører, det ærede Medlem Hr. Moltesen, at den Bestemmelse, der nu findes, egentlig er den samme, at det stadig er Rigsdagen og ikke Ministeren, der har den endelige Afgørelse, og det ærede Medlem Hr. Moltesen tilføjede, at Bestemmelsen ikke kunde udtrykkes anderledes, end det nu er sket. Jeg maa ærlig talt sige, at det forstaar jeg ikke. Hvorfor kan man ikke med rene og klare Ord sige det, som man mener? Det venter jeg at høre en nærmere Forklaring paa